Chỉ vì một câu hỏi

» Tác giả: Hoàng Yến

Một câu chuyện rất cũ…

Khi anh tôi vừa từ Liên Trường Bộ Binh Thủ Đức ra. Cha tôi muốn cưới vợ cho. Anh hỏi người tình là chị dâu tôi bây giờ.

- Em có thích làm vợ lính không?

Chị dâu tôi gật đầu bẽn lẽn. Thế là cưới! Đến năm anh 30 tuổi, anh chị đã có năm người con trai. Hạnh phúc!

Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, chị chuẩn bị cho anh những vật dụng cá nhân cần thiết để đi " học trường….cải tạo 10 ngày" . Chào tạm chia tay nhau anh hỏi:

- Em có dự định làm gì để nuôi con chưa?

Chị cười:

- Anh đi chỉ có 10 ngày thôi mà!

Vậy mà gần tám năm.

Năm 1990 anh chị đi Mỹ.Chị lại đi cày cho anh đi học nhiều năm. Ngày anh đem mảnh bằng về khoe vợ , chị hỏi:

- Anh liệu tờ giấy này có nuôi nổi vợ con không?

Anh tự ái. Tự ái đàn ông to lắm.

Những năm tháng tiếp nối cơm không lành, canh không ngọt nữa.

Chia tay!

Ngày ra toà. Chị vắng mặt. Anh nhận tờ giấy ly hôn là bay về Việt Nam mấy lần. 8 tháng sau, anh cưới cô vợ trẻ bằng tuổi con gái út của anh. Tự nhủ: Cho bỏ ghét!

Sống với nhau chưa tròn năm. Một lần bực mình anh hỏi:

- Em mặc aó kiểu gì vậy?

- Áo ống.

- ???

- Nghĩa là như cái ống để chui đầu vàothôi. Khỏi cần dây nhợ gì hết.Vẫn đẹp. Anh không thấy sao?

Anh nổi nóng:

- Anh không thể đi ra phố cùng em với chiếc áo nầy. Xấu hổ…

Người vợ rất trẻ của anh hất mặt:

- Thì đi riêng.

Thế là xong!

Sáu năm sau…

Lúc anh em đang ngồi tâm sự cùng nhau.

Có tiếng xe dừng ngoài ngõ. Bóng chị dâu tôi thấp thoáng qua khung cửa. Thấy anh đứng lên, bối rối siết chặt hai bàn tay vào nhau. Tôi cười:

- Anh giống cậu trai mới lớn.

Dường như không nghe được lời tôi. Anh bảo:

- Ra đây với anh Hai đi, chú.

Anh đứng đó lặng im. Chị hỏi:

- Chừng nào anh về được với em và con?

Hai mái tóc muối tiêu ngắn dài như trộn vào nhau trong tình yêu thương và tha thứ.

Họ không thấy có tôi….